

Arrestnummer	C1/1074 / 2024
Repertoriumnummer	2024 / 3054
Datum van uitspraak	20 september 2024
Notitienummer griffie	
Notitienummer parket-generaal	2023/PGG/1792 2023/VJ11/861

Hypothecaire inschrijving

Hof van beroep Gent

Arrest

tiende kamer
correctionele zaken

PRO JUSTITIA

Beroep in cassatie

door

dd. 30/09/2024

Op de voorziening door

beslist het Hof van Cassatie

bij arrest van 25 maart 2025 (nr

als volgt:

Vernietigt het arrest in zoverre het de eiseres veroordeelt tot herstel

door het "verwijderen toegangsweg

verwerpt

het cassatieberoep voor het overige. Zegt dat er geen grond is tot verwijzing.

Melding ten rande van onderhavig arrest en uitgifte gerangschikt

onder de minuten ter griffie onder nr

o datum 12 mei 2025.

2023/PGG/1792 - 2023/VJ11/861

Not.nr. GE.66.RW.300014/16

In de zaak van het OPENBAAR MINISTERIE

tegen

1. nr. (ON
met maatschappelijke zetel te
- beklaagde -

verdacht van:

Als dader of mededader in de zin van artikel 66 Strafwetboek, namelijk:

zij die de misdaad of het wanbedrijf hebben uitgevoerd of aan de uitvoering rechtstreeks hebben meegewerkt;

"A -

bij inbreuk op artikel 6.4.3 van het Decreet van 12 juli 2013 betreffende het onroerend erfgoed, beschermde goederen te hebben ontsierd, te hebben beschadigd, te hebben vernield of andere handelingen te hebben gesteld die de erfgoedwaarde ervan aantasten,

op dat voorkomt op het beschermingsbesluit van 23 januari 1981, het kasteel beschermd als monument en het domein aeleaen hinnen een beschermd dorpsgezicht, gelegen te kadastraal aekend als met met

maatschappelijke zetel te ondernemingsnummer verleden bij akte van 17.12.2008 door notaris te en eigendom van geboren te op 22.01.1954 wonende te verkregen ingevolge erfenis op 5.02.2002 en ophouding vruchtgebruik op 10.11.2008, voor de geheelheid in volle eigendom verkregen ingevolge de akte van verdeling/ afstand van 5.10.2009 door notaris te

meer bepaald

1 Het volledige terrein, onder meer de binnentuin tussen de stallen en de woning, het perceel gelegen achter de woning en de weg naar het erf (ongeveer 730m²) te hebben verhard met kiezels, ook ter hoogte van de wederrechtelijke opgerichte stal werd verharding in kiezels

aangelegd (ongeveer 900 m²). Daarnaast werd op het terrein een stal, bestaande uit een betonvloer met gedeeltelijke betonnen muren en een dak met metalen golfplaten, opgericht van ongeveer 70m²

te in de periode van 1 november 2013 tot en met 17 augustus 2016 (St. 3-4)

2 een constructie van ongeveer 20m² te hebben gesloopt

te in de periode van 1 januari 2014 tot en met 1 januari 2015 (St. 5)

Deze feiten zijn strafbaar gesteld door artikel 11.2.2.al.1 7°, 8° en 11° van het Decreet van 12 juli 2013 betreffende het onroerend erfgoed, voor 1 januari 2015 strafbaar gesteld door artikel 13§1. 4° en 13§3, van het Decreet van 3 maart 1976 tot bescherming van monumenten en stads- en dorpsgezichten

B -

bij inbreuk op artikel 6.4.4 van het Decreet van 12 juli 2013 betreffende het onroerend erfgoed, handelingen aan of in beschermde goederen opgelijst door de Vlaamse Regering of opgenomen in het beschermingsbesluit waarvoor geen stedenbouwkundige vergunning of verkavelingsvergunning, geen milieuvergunning overeenkomstig het decreet van 28 juni 1995 betreffende de milieuvergunning of geen vergunning, geen toelating, geen machtiging, geen ontheffing of geen afwijking overeenkomstig het Bosdecreet dd. 13 juni 1990 of het decreet dd. 21 oktober 1997 betreffende het natuurbehoud en het natuurlijk milieu vereist is, te hebben uitgevoerd zonder of in strijd met de toelating van het agentschap of in voorkomend geval van de erkende onroerenderfgoedgemeente waar het beschermde goed ligt tenzij zij zijn vrijgesteld in een overeenkomstig artikel 8.1.1 goedgekeurd beheersplan,

op dat voorkomt op het beschermingsbesluit van 23 januari 1981, het kasteel beschermd als monument en het domein gelegen binnen een beschermd dorpsgezicht, gelegen te kadastraal gekend als

maatschappelijke zetel te eiaendom van met met

ondernemingsnummer verleden bij akte van 17.12.2008 door notaris en eigendom van

geboren wonende te

verkregen ingevolge erfenis op 5.02.2002 en ophouding vruchtgebruik op 10.11.2008, voor de geheelheid in volle eigendom verkregen ingevolge de akte van verdeling/ afstand van 5.10.2009 door notaris te

meer bepaald

Het volledige terrein, onder meer de binnentuin tussen de stallen en de woning, het perceel gelegen achter de woning en de weg naar het erf (ongeveer 730m²) te hebben verhard met kiezels, ook ter hoogte van de wederrechtelijke opgerichte stal werd verharding in kiezels aangelegd (ongeveer 900 m²). Daarnaast werd op het terrein een stal, bestaande uit een betonvloer met gedeeltelijke betonnen muren en een dak met metalen golfplaten, opgericht van ongeveer 70m²

Deze feiten zijn strafbaar gesteld door artikel 11.2.2.al.1 3°, 8° en 11° van het Decreet van 12 juli 2013 betreffende het onroerend erfgoed, voor 1 januari 2015 strafbaar gesteld door artikel 13§1. 1° en 5° en 13§3, van het Decreet van 3 maart 1976 tot bescherming van monumenten en stads- en dorpsgezichten

te in de periode van 1 november 2013 tot en met 17 augustus 2016 (St. 3-4)

C -

bij inbreuk op artikel 6.2.5. 4° c) en e) van het Onroerenderfgoedbesluit van 16 mei 2014 betreffende de uitvoering van het Onroerenderfgoeddecreet, handelingen aan of in beschermde stads-en dorpsgezichten zonder schriftelijke melding aan het college van burgemeester en schepenen, het uitvoeren van omgevingswerken zoals het aanleggen, wijzigen of verwijderen van wegen en paden en/of het aanleggen of wijzigen van verharding met een minimale gezamenlijke grondoppervlakte van 30m² of het uitbreiden van bestaande verhardingen met minimaal 30m², met uitzondering van verharding geplaatst binnen een straal van 30 meter rond een vergund of vergund gracht gebouw

dat voorkomt op het beschermingsbesluit van 23 januari 1981, het kasteel beschermd als monument en het domein gelegen binnen een beschermd dorpsgezicht, gelegen te kadastraal gekend als

eigendom van met maatschappelijke zetel te met

ondernemingsnummer verleden bij akte van 17.12.2008 door notaris

te en eigendom van

geboren wonende te

verkregen ingevolge erfenis op 5.02.2002 en ophouding vruchtgebruik op 10.11.2008, voor de geheelheid in volle eigendom verkregen ingevolge de akte van verdeling/ afstand van 5.10.2009 door notaris te

meer bepaald

De toegangsweg te hebben heraangelegd met betonnen grasdallen en kiezelsteentjes. Daarnaast werd het volledige terrein, onder meer de binnentuin tussen de stallen en de

woning, het perceel gelegen achter de woning en de weg naar het erf (ongeveer 730m²) verhard met kiezels, ook ter hoogte van de wederrechtelijke opgerichte stal werd verharding in kiezels aangelegd (ongeveer 900 m²)

Deze feiten zijn strafbaar gesteld door artikel 11.2.2.al.1 3° en 7° van het Decreet van 12 juli 2013 betreffende het onroerend erfgoed, voor 1 januari 2015 strafbaar gesteld door artikel 13§1. 1° en 5° en 13§3, van het Decreet van 3 maart 1976 tot bescherming van monumenten en stads- en dorpsgezichten

te in de periode van 1 november 2013 tot en met 17 augustus 2016 (St. 3-4)".

* * * *

1.1 De rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Gent, kamer G30DI, besliste bij vonnis van 20 juni 2023 op tegenspraak als volgt:

"Op strafgebied

Ten aanzien van

Verklaart de feiten van de tenlasteleggingen A1, A2, B en C bewezen.

Veroordeelt voor de vermengde feiten van de tenlasteleggingen A1, A2, B en C:

tot een **geldboete van 9.000,00 EUR**, zijnde **1.500,00 EUR** verhoogd met 50 opdecimen.

Veroordeelt tot betaling van:

- een bijdrage van 1 maal 200,00 EUR, zijnde de som van 1 maal 25,00 EUR verhoogd met 70 opdecimen, ter financiering van het Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en de occasionele redders
- een bijdrage van 24,00 EUR aan het Begrotingsfonds voor juridische tweedelijnsbijstand
- een vaste vergoeding voor beheerskosten in strafzaken. Deze vergoeding bedraagt 58,24 EUR
- de kosten van de strafvordering tot op heden begroot op 295,50 EUR.

Herstel

Veroordeelt de beklaagde op vordering van de inspecteur Onroerend Erfgoed tot **herstel in de oorspronkelijke toestand** door op de plaats aequivalent te kadastraal gekend als over te gaan tot herstel door het uitvoeren van aanpassingswerken, als volgt:

- Afbreken van de noodstal of openfrontstal op betonplaat: de stal dient te worden afgebroken inclusief de betonplaat en eventuele funderingen. Het terrein wordt hersteld in zijn oorspronkelijke staat. Alle bouwafval van de stal en zijn funderingen wordt verwijderd van de site en afgevoerd naar een erkende stortplaats;
- Verwijderen toegangsweg het grint en de betongrastegels worden verwijderd. De heraanleg van de weg gebeurt:
 - o Ofwel naar de oorspronkelijke toestand: een aardeweg uitgevoerd door het aanbrengen van een geogrid (facultatief) en 10 cm fundering (eventueel hergebruik van de bestaande fundering onder de betongrastegels) met daarop 20 cm aangedamde grond;
 - o Ofwel naar de toestand van de regularisatie(aanvraag): een aardeweg, gefundeerd zoals vermeld in vorig punt, met twee sporen betongrastegels. Deze tegels mogen hergebruikt worden van de bestaande toegangsweg.

Alle bouwafval dient verwijderd van de site en afgevoerd te worden naar een erkende stortplaats.

- Centraal binnenerf van de hoeve: de aanleg dient uitgevoerd te worden conform de regularisatie(aanvraag) zoals principieel goedgekeurd door het agentschap Onroerend Erfgoed:
 - o De meerstammige heesters dienen vervangen te worden door notelaars;
 - o De parkeerzone dient (her-)aangelegd te worden volgens het plan;
 - o De aanplant van de voorziene boomgaard dient verder uitgevoerd te worden. Dit alles conform het goedgekeurde plan;

en dit binnen een **termijn van één jaar** vanaf de dag waarop dit vonnis in kracht van gewijsde is gegaan;

zegt dat beklaagde het vrijwillig herstel onmiddellijk moet melden aan de inspecteur Onroerend Erfgoed;

verbeurt ten aanzien van beklaagde op vordering van de inspecteur Onroerend Erfgoed een **dwangsom** van **150 euro** per dag vertraging in de nakoming van dit bevel;

beveelt dat de inspecteur Onroerend Erfgoed ambtshalve in de uitvoering ervan kan voorzien in de plaats en op kosten van de veroordeelde beklaagde als de opgelegde herstel- of instandhoudingsmaatregelen niet binnen de hiervoor bepaalde uitvoeringstermijn worden uitgevoerd.

Op burgerlijk gebied

Houdt ambtshalve de burgerlijke belangen aan.”

1.2 Tegen dit vonnis werd op de griffie van de hoger vermelde rechtbank tijdig en regelmatig naar de vorm hoger beroep ingesteld op:

- 13 juli 2023 door de beklaagde
- 13 juli 2023 door het openbaar ministerie.

Deze partijen dienden tegelijk ook elk een verzoekschrift in op die griffie, overeenkomstig artikel 204 Wetboek van Strafvordering.

1.3 Op de rechtszitting van 26 oktober 2023 (inleidingszitting) legde het hof bij toepassing van de artikelen 152, § 1 en 209*bis*, laatste lid, Wetboek van Strafvordering, conclusietermijnen vast en bepaalde de rechtsdag op de rechtszitting van 16 februari 2024.

Op de rechtszitting van 16 februari 2024 werd de behandeling van de zaak, op vraag van de verdediging, uitgesteld naar 25 april 2024. Op de rechtszitting van 25 april 2024 werd de behandeling van de zaak, opnieuw vraag van de verdediging, uitgesteld naar 21 juni 2024.

1.4 Het hof hoorde op de openbare rechtszitting van 21 juni 2024 in het Nederlands:

- de beklaagde _____ in haar middelen van verdediging, vertegenwoordigd door meester _____ beiden advocaat met kantoor te _____

- het openbaar ministerie in zijn vordering bij monde van _____ advocaat-generaal.

Bestuurder _____ van de beklaagde was op de rechtszitting van 21 juni 2024 aanwezig en volgde de debatten. Hij vroeg niet om gehoord te worden.

2. De advocaat van de beklaagde _____ bepaalde in het grievenformulier nauwkeurige grieven over de procedure, de schuld, de straf en de herstellvordering.

Het openbaar ministerie formuleerde ook nauwkeurige grieven over de straf. Tevens duidde het als grief ‘volgberoep’ aan, waarmee het zich de grieven van de beklaagde eigen maakte.

De hoger beroepen van respectief de beklaagde _____ en van het openbaar ministerie zijn ontvankelijk (art. 203 en 204 Wetboek van Strafvordering).

Het hof beslist in dit arrest binnen de perken van de hoger beroepen en vervolgens van de grieven zoals bedoeld in artikel 210 Wetboek van Strafvordering. In dit verband stelt het hof vast dat er geen redenen zijn om ambtshalve een grief in de zin van de voormelde bepaling op te werpen.

3. De dagvaarding werd overgeschreven in het kantoor Rechtszekerheid van het gebied waar de goederen liggen, namelijk onder de nummers
Hiermee werd voldaan aan artikel 11.4.3, § 3, Onroerenderfgoeddecreet.

4. Het hof herhaalt het feitenoverzicht van het beroepen vonnis, luidend als volgt:

gelegen te is een beschermd
monument sinds het besluit van 23 januari 1981 omwille van de historische en architectuur-
historische waarde. en deze langs de
samen met hun aanhorigheden, hoeven, waterpartijen, parken, dreven en
hovingen, en de omgeving, te werden bij
datzelfde besluit beschermd als dorpsgezicht om reden van cultuurhistorische waarde.
is sinds 17 december 2008 eigendom van met als gedelegeerd
bestuurder

Op 22 maart 2016 werd er reeds een proces-verbaal opgesteld van stillegging voor het
aanleggen van een verharde toegangsweg.

Op 17 augustus 2016 gingen de inspecteur Onroerend Erfgoed en een deskundige van het
agentschap inspectie RWO ter plaatse in Ter
plaatsse werden zij te woord gestaan door raadsman, en de architect
Er werd vastgesteld dat er op verschillende plaatsen verhard werd
zonder vergunning. Er werd onder meer een toegangsweg heraangelegd met betondallen,
opgevuld met kiezels. Het erf werd volledig verhard met kiezels. Ook werd er een loods
gesloopt zonder vergunning. Er werd een nieuwe stal gebouwd bestaande uit een betonvloer
met gedeeltelijk betonnen muren en een dak uit metalen golfplaten.
verklaarde over deze nieuwe stal dat dit een noodstal was die tegemoet moest komen aan
een plaatstekort.

Deze handelingen betroffen inbreuken op de VCRO en artikel 6.4.3 en 6.4.4 van het decreet
onroerend erfgoed van 12 juli 2013 en het besluit van de Vlaamse Regering van 16 mei 2014
betreffende de uitvoering van het onroerenderfgoeddecreet.

Op 25 oktober 2016 werd gedelegeerd bestuurder verhoord. Ze verklaarde
dat ze de vragenlijst zou invullen en terugbezorgen.
verklaarde op 9 november 2016 dat hij enkel de pachter was en geen aandeel
had in de bouwvoertredingen. Het was die alle zaken behartigde.

Met brief van 6 december 2016 meldde de raadsman van aan de politie van
dat alle werkzaamheden werden ingegeven door een noodsituatie waarin de
exploitatie zich bevond. De verharding bleek noodzakelijk om de doorgang met
landbouwvoertuigen mogelijk te maken nu die anders in de modder wegzakten. Het slopen
van het bijgebouw en de bouw van de noodstal waren noodzakelijk gebleken om de dieren te

kunnen stallen. De oude stal was ingestort, de nog bestaande stal was totaal onbruikbaar omdat ook daar instortingsgevaar dreigde. De stal diende enkel als noodstalling in afwachting van de volledige renovatie. Er lag een bouwdoossier klaar dat ter goedkeuring zou worden voorgelegd aan Erfgoed en afdeling Land teneinde de site te reconstrueren in haar oorspronkelijk staat en de bouwovertradingen te regulariseren.

Met brieven van 8 maart 2017 en 19 juli 2017 liet inspecteur Onroerend Erfgoed weten aan het parket dat er constructieve gesprekken waren die intussen hadden geleid tot een regularisatie-aanvraag met een positief advies met voorwaarden.

Bij brief van 29 oktober 2018 meldde inspecteur dat de aanvragen tot een afstapping op het terrein steeds werden geweigerd door de advocaat van de overtreder. De werken zouden nog niet zijn uitgevoerd. Een bezoek zou pas nuttig zijn na de winter.

Op 30 september 2019 kon de inspectie Onroerend Erfgoed ter plaatste gaan alwaar zij werden rondgeleid door architect Er werd vastgesteld dat de toegangsweg in grasbetondallen niet werd verwijderd. Dit zou pas gebeuren na de werken aan de gebouwen. De heraanleg van het erf (700 m² kiezelverharding) en rond de noodstal (900 m² kiezelverharding) was nog ongewijzigd. Ook dit zou pas na de andere werken worden aangepast. Een vergunde nieuwbouwschuur die de noodstal zou moeten vervangen bevond zich in ruwbouw. De illegale noodstal was nog steeds in gebruik. Deze zou pas gesloopt worden als de nieuwe stal klaar was. Er zou ook nog een vergunning aangevraagd worden voor een constructie voor mestopslag die zich momenteel in de noodconstructie bevond.

Op 22 juli 2020 werd een plaatsbezoek gedaan door de inspectie Onroerend Erfgoed met het oog op de opmaak van een herstelvordering.

- De toegangsweg in betondallen was ongewijzigd.
- De noodstal was ongewijzigd en bleek onvergundbaar in parkgebied.
- De verharding naar de hoeve was overdekt met kiezels (waarschijnlijk hernieuwd). Deze aanleg werd aanvaard door het agentschap.
- Het erf tussen de hoevegebouwen was heraangelegd met dolomiet en plantsoenen waardoor het erf herleid was tot parkeergelegenheid en siertuin dit in tegenstelling tot de luchtfoto uit 2014 die een erfstructuur toonde. De aanleg van de tuinzone kon door het agentschap worden aanvaard.

Op 19 augustus 2020 werd een herstelvordering ingeleid bij het parket. Het herstel van de toegangsweg en het binnenerf en de afbraak van de openfrontstalling werden gevorderd binnen een termijn van zes maanden en met een dwangsom van 150 euro per dag vertraging.

Bij brief van 7 september 2020 liet de raadsman van weten dat zij de herstelvordering voorbarig vond nu cliënten niet te kwader trouw waren en het nodige deden om een oplossing te zoeken voor het landbouwbedrijf. Aanvullend werd bij brief van 4

november 2020 gemeld dat er inmiddels een regularisatie-aanvraag werd ingediend voor de openfrontstal en toegangsweg.

Bij brief van 2 februari 2021 meldde de raadsman van beklaagde dat de aanvraag onvolledig bleek en nog moest worden aangevuld.

Bij brief van 18 augustus 2021 meldde de raadsman van beklaagde dat de aanvraag nog enkel diende aangevuld te worden met een milieueffectenrapport.

Via mail van 17 januari 2022 meldde de raadsman van beklaagde dat het regularisatiedossier ontvankelijk werd verklaard. Er moesten enkel nog een paar posten worden aangevuld over onder meer de mestberekening.

Via mail van 20 juli 2022 meldde de raadsman van beklaagde dat het nieuw ingediende regularisatiedossier ontvankelijk werd verklaard. Enkel het effect biodiversiteit diende te worden aangevuld.

Op 9 november 2022 werd beklaagde gedagvaard om te verschijnen voor de correctionele rechtbank.

Bij brief van 5 december 2022 meldde de raadsman van beklaagde dat de regularisatieaanvraag inmiddels ontvankelijk werd verklaard. Het dossier was thans ook volledig.

Op de inleidingszitting van 20 december 2022 werd de behandeling van de zaak uitgesteld om het resultaat van de aanvraag af te wachten.

Bij beslissing van 19 januari 2023 werd de vergunning geweigerd door de deputatie van

Uit de aanvraag blijkt dat het landbouwbedrijf een vergunning heeft tot 31 augustus 2030 voor het stallen van maximaal 20 zoogkoeien en 20 kalveren, de opslag van mazout, de opslag van mest en de grondwaterwinning uit 2 putten. De aanvraag beoogde het omvormen van 10 zoogkoeien naar 10 paarden, de regularisatie van een openfrontstal en de toegangsweg.

De aanvraag werd geweigerd omwille van diverse redenen en op basis van ongunstige adviezen van het college van alsook het college van de Vlaamse Milieumaatschappij, Agentschap Natuur en Bos, Agentschap Onroerend Erfgoed en Provinciale deskundigen Milieu en Ruimte.

Het agentschap Landbouw en Visserij gaf een voorwaardelijk gunstig advies. Er werd geopperd dat de dieren toch een stal moesten hebben en dat dit kon gedoogd worden tot de pachter actief was. Geconfronteerd echter met de opmerking van ANB dat dit vroeger wel professioneel deed, maar het nu enkel nog een hobby was en de ongunstige adviezen van ANG en Erfgoed, stelde L&V dat het advies van Erfgoed inderdaad diende te worden gevolgd. Het povc adviseerde ongunstig."

5.1 Het hof verwijst ook naar de schuldoverwegingen van het beroepen vonnis, namelijk:

"1. Beklaagde moet zich voor de rechtbank verantwoorden wegens inbreuken op het decreet van 12 juli 2013 betreffende het onroerend erfgoed en het onroerenderfgoedbesluit, namelijk door het ontsieren, beschadigen, vernielen of aantasten van de erfgoedwaarde van het

beschermde en het uitvoeren van handelingen aan dit beschermd monument en dorpsgezicht zonder toelating van het agentschap en zonder melding aan het college.

2. *Beklaagde verzocht in hoofddorde de zaak uit te stellen omdat er nog naar een oplossing werd gezocht. De rechtbank is hier niet op ingegaan omdat er reeds vele jaren naar een oplossing werd gezocht en uit de laatste ongunstige adviezen blijkt dat een oplossing niet mogelijk lijkt. Het is niet ernstig om deze zaak te blijven uitstellen. De rechtbank dient ook rekening te houden met de redelijke termijn waarin strafprocedures dienen afgerond te worden en de nakende verjaring.*

3. *Beklaagde verzocht de vrijspraak, minstens voor de feiten van de tenlastelegging A.2. Beklaagde stelt dat de sloop van het bijgebouw in de periode van 1 januari 2014 tot en met 1 januari 2015 vergund werd bij vergunning van 30 mei 2017 wat nog voor de dagvaarding is. Ook wat de overige inbreuken betreft, zou er een vergunning zijn afgeleverd op 30 mei 2017. Bovendien wijst beklagde erop dat het louter schenden van de vergunningsplicht niet per definitie betekent dat de onvergunde handelingen de erfgoedwaarde beschadigen, aantasten of vernielen. Dit laatste zou niet het geval zijn. De wegverharding en de openfrontstal zouden hoogstens het dorpsgezicht kunnen aantasten doch niet het beschermd erfgoed op zich. Beklaagde wijst ook op de uitzonderingsbepalingen van artikel 6.1.3 en 6.1.4 van het Besluit Onroerend Erfgoed dat stelt dat geen toelating vereist is voor het onmiddellijk nemen van passende consolidatie- en beveiligingsmaatregelen in geval van nood. De toegangsweg was noodzakelijk voor de passage van moderne landbouwvoertuigen en de normen van de brandweer. De openfrontstal was de enige mogelijkheid om de fok van de Brabantse trekpaarden te kunnen verzekeren en de dieren te laten schuilen bij extreme weersomstandigheden, bij ziekte en om te veulen en kadert in het dierenwelzijn. Beklaagde zou niet de intentie hebben om de situatie in stand te houden, maar net om alles te regulariseren. Beklaagde beroept zich op de noodtoestand als rechtvaardigingsgrond of minstens op de schulduitsluitingsgrond overmacht.*

4. *Het staat vast dat beklagde het volledige terrein, onder meer de binnentuin tussen de stallen en de woning, het perceel gelegen achter de woning en de weg naar het erf alsook ter hoogte van de nieuwe stal verhard heeft met kiezels, een stal heeft opgericht bestaande uit een betonvloer met gedeeltelijke betonnen muren en een dak met metalen golfplaten, een constructie van 20 m² heeft gesloopt en een toegangsweg heeft heraangelegd met betonnen grasdallen en kiezelsteentjes. Beklaagde had hier destijds geen voorafgaandelijke vergunning voor noch een toelating van het agentschap, noch werd voorafgaandelijk een melding gedaan aan het college.*

Op 31 mei 2017 werd onder meer een vergunning verleend voor het wijzigen van de toegangsweg naar een karrenspoor, het slopen van de nieuwe 'noodstal', vernieuwen van stallen en aanbrengen van grindverharding. Beklaagde wordt thans vervolgd voor

handelingen gesteld voordat er een vergunning werd verleend. Een regularisatievergunning doet een misdrijf echter niet teniet en heeft enkel een invloed op de eventuele herstelmaatregel die dan zonder voorwerp wordt. Bovendien heeft beklaagde deze vergunning van 31 mei 2017 niet uitgevoerd. De toegangsweg werd niet aangepast naar een karrenspoor en de noodstal werd niet gesloopt. Beklaagde kan zich aldus allerminst beroepen op deze vergunning om een vrijspraak te vragen voor de tenlasteleggingen.

Het verweer van beklaagde dat het aanleggen van de verharde toegangsweg kadert in een noodzaak en dat er daarom geen toelating nodig was, is niet ernstig. De rechtbank kan aannemen dat een verharde weg gemakkelijker is om op te rijden voor zware landbouwvoertuigen en de brandweer, maar een dergelijke behoefte ontstaat niet plots. Uit niets blijkt dat beklaagde voorafgaandelijk aan de aanleg van de weg het bevel kreeg van de brandweer om de toegangsweg in die vorm aan te leggen. Bovendien is een bevel van de brandweer geen vrijgeleide om zonder vergunning of toelating van het agentschap te handelen. Beklaagde maakt het totaal niet aannemelijk dat er geen tijd zou geweest zijn om eerst een toelating te vragen voor deze werken of de eenvoudige meldingsprocedure te doorlopen. Bovendien blijkt uit niets dat beklaagde deze noodprocedure bij het aanleggen van de weg toepaste. Het besluit onroerend erfgoed voorziet immers in de plicht om onverwijld en schriftelijk melding te maken van elk schadegeval en in voorkomend geval, van de in nood getroffen maatregelen bij het agentschap, wat beklaagde niet heeft gedaan. De aanleg van de weg in betondallen bleek ook niet echt noodzakelijk omdat later een vergunning gevraagd werd voor een mildere versie, namelijk een karrenspoor. Deze aanpassing naar een karrenspoor werd echter nooit uitgevoerd.

Van enige noodtoestand, overmacht of schulduitsluitingsgrond is geen sprake.

Ook voor de bouw van de stal beroept beklaagde zich zonder succes op de noodsituatie. Beklaagde heeft eerst een constructie gesloopt en vervolgens een grote nieuwe stal geplaatst. Dit zou kaderen in een plaatsgebrek en om de Brabantse trekpaarden te kunnen stallen. Door tal van Brabantse trekpaarden te houden, werd de noodzaak voor de stalling zelf gecreëerd. Initieel betrof de vergunning immers enkel 10 zoogkoeien. Voor de verandering van exploitatie naar 10 paarden werd overigens een regularisatievergunning aangevraagd die echter werd geweigerd op 19 januari 2023 net omdat er geen plaats is om deze dieren te stallen. Het betreft aldus geen plotse noodzaak waardoor er halsoverkop maatregelen moesten genomen worden en er geen tijd was om een toelating te vragen. Het bouwen van een stal met betonvloer vereist bovendien heel wat voorbereiding, wat de noodsituatie op zich reeds niet aannemelijk maakt. Het is niet omdat iets nuttig is of nodig voor de landbouwexploitatie dat men zich op een geval van nood zoals bedoeld in het onroerenderfgoedbesluit kan beroepen. Het geval van nood betreft een vorm van overmacht waarbij er geen tijd is om een toelating te vragen. Bovendien werd ook hier niet onverwijld na het treffen van de noodmaatregelen het agentschap ingelicht. Er werd integendeel eigengereid beslist om de exploitatie te veranderen naar trekpaarden die een grote stal nodig hadden. Beklaagde diende eerst na te gaan of er een toelating kon bekomen worden voor de bouw van een grote stal en voor het houden van trekpaarden, alvorens deze dieren

aan te schaffen of te laten aanschaffen door de pachter. Beklaagde draait de zaken om door thans alle weigerende instanties met de vinger te wijzen door te stellen dat deze diensten beslissingen nemen in strijd met dierenwelzijn. Er kan geen sprake zijn van overmacht indien men zichzelf bewust in deze situatie heeft gebracht. Bovendien kan men deze paarden elders onderbrengen.

Van enige noodsituatie, overmacht of schulditsluitingsgrond is geen sprake.

Tenlasteleggingen B en C zijn in elk geval bewezen.

Rest nog de vraag of beklagde door het aanleggen van de kiezelverhardingen, het oprichten van de noodstal en het slopen van de constructie van 20 m² beschermde goederen heeft ontsierd, beschadigd of vernield of hun erfgoedwaarde door de handelingen werd aangetast (passiefbehoudsbeginsel). Beklaagde meent van niet en stelt dat er geen bewijs is dat er schade werd toegebracht.

Voor de rechtbank is in elk geval bewezen dat de opgerichte noodstal nadelige gevolgen had voor het dorpsgezicht. Deze constructie is bijzonder groot en past visueel niet in het beschermd erfgoeddomein. Maar ook de kiezelverhardingen zorgen voor vertuining en zijn historisch niet correct. De toegangsweg is niet in lijn met de historische structuur van het domein. Ook het slopen van een constructie wijzigt het uitzicht van het beschermd domein en monument.

Door de handelingen opgesomd onder de tenlastelegging(...) A.1 (...) werd wel degelijk de erfgoedwaarde aangetast aangezien de handelingen ervoor zorgden dat de cultuurhistorische waarde werd aangetast. Dit vereist geen materiële beschadigingen in de enge zin van het woord.

De eventuele goede trouw van beklagde is irrelevant zeker nu wordt vastgesteld dat er sprake is van het uitvoeren van deze handelingen zonder enige vergunning, toelating of melding.

Deze handelingen gebeurden in opdracht van beklagde

Het schuldbestanddeel van de vermelde misdrijven bestaat in opzet, dit is het wetens en willens aannemen van een strafbare gedraging. In hoofde van de beklagde was er geen aandacht voor de naleving van de regels onroerend erfgoed bij de verbouwingen en aanpassingen, wat een eigen strafrechtelijke fout in haar hoofde uitmaakt."

5.2 De telastleggingen A1, B, en C zijn voor het hof bewezen gebleven. Het hof verwijst naar de overwegingen van het beroepen vonnis en antwoordt verder op de door de beklagde in conclusie aangevoerde middelen:

- Artikel 6.4.3 Onroerenderfgoeddecreet formuleert als rechtsgevolg van een bescherming het passiefbehoudsbeginsel en stelt: "Het is verboden beschermde goederen te ontsieren, te beschadigen, te vernielen of andere handelingen te stellen die de erfgoedwaarde ervan aantasten."

Het niet naleven van het passiefbehoudsbeginsel is strafbaar gesteld door artikel 11.2.2., eerste alinea, 7° Onroerenderfgoeddecreet met een gevangenisstraf van acht dagen tot vijf jaar en met een geldboete van 26 euro tot 400.000 euro of met een van die straffen alleen.

In de aanhangig makende akte is duidelijk vermeld dat er sprake is van een schending of het niet naleven van het passiefbehoudsbeginsel. De te last gelegde feitelijke gedragingen worden aanvullend geconcretiseerd. Het is niet vereist dat in de dagvaarding ook wordt vermeld welke erfgoedwaarde, de historische of de artistieke waarde, werd aangetast.

- Dat voor het aanleggen van een verharding die niet zichtbaar is vanaf de straat geen melding is vereist, is zonder relevantie voor de te beoordelen telastleggingen. Wat telt is het aantastend karakter van de gestelde handeling.

De vaststellingen van de inspecteur onroerend erfgoed hebben bijzondere bewijswaarde. De inspecteur stelde vast dat het erf volledig werd verhard met kiezels, over een oppervlakte van ongeveer 900 m². Deze vaststellingen zijn met foto's geïllustreerd (stuk 4). De verhardingen werden na 2014 aangelegd, zoals blijkt uit de luchtfoto's.

Dergelijke grote, massieve verharde oppervlakte ontsiert duidelijk het beschermd goed en tast de erfgoedwaarden ervan aan. Ten onrechte stelt de beklaagde dat de verharding geen impact heeft.

- Ook de opgerichte bijkomende stal tastte in die zin de erfgoedwaarden aan. Het betrof een stal van ongeveer 70 m², rustend op een betonplaat. De foto van de stal in het proces-verbaal geeft duidelijk het ontsierend karakter van de stal aan. Dat deze stal inmiddels werd afgebroken, doet geen afbreuk aan het bewijs van het misdrijf.

Ook in beroep voert de beklaagde ten onrechte aan dat het oprichten van die stal noodzakelijk was, in afwachting van de volledige renovatie van de (andere) stallen. Het enkele feit dat die stallen niet konden gebruikt worden door werken, brengt niet mee dat er sprake was van een noodtoestand die de beklaagde toeliet de bewuste stal op te richten. Niets belette de beklaagde tijdens de werken de dieren, in overeenstemming met de dierenwelzijnsregels, op een andere plaats te stallen.

- Ook wat betreft de met grasdallen verharde oprit, schermt de beklaagde ten onrechte met een niet aangetoonde noodtoestand of noodzaak vanwege de brandveiligheid of landbouwexploitatie.

5.3 De telastlegging A2 is voor het hof niet bewezen. Deze constructie maakte deel uit van de sloop die vergund werd op 30 mei 2017. De inspecteur onroerend erfgoed stelde naar aanleiding van een plaatsbezoek op 30 september 2019 dat de half gesloopte constructie vermeld in het aanvankelijk PV niet meer in rekening moest gebracht worden. Het hof ontslaat de beklaagde van rechtsvervolging voor de telastlegging A2.

6. De beklaagde pleegde de feiten van de bewezen telastleggingen A1, B en C met eenheid van misdadig opzet, zodat het hof overeenkomstig artikel 65, eerste lid, Strafwetboek, voor deze feiten samen een straf toepast.

De beklaagde voert terecht aan dat de redelijke termijn in strafzaken overschreden is. Het aanvankelijk proces-verbaal dateert van 17 augustus 2016. Sindsdien is de beklaagde onder dreiging van strafvervolging. Na het uitvoeren van enkele verhoren in oktober 2016, waren er nadien geen relevante vaststellingen meer, tenzij dan dat de situatie ongewijzigd bleef wat betreft de vaststelde inbreuken. Wel werd de beklaagde, vaak op haar eigen aangeven, (te) ruim de kans geboden om te regulariseren. De vervolgende instantie was hierbij aangewezen op de tussenkomst van de erfgoedadministratie. Op 30 september 2019 was er een plaatsbezoek. Op 22 juli 2020 was er opnieuw een plaatsbezoek, waarbij werd vastgesteld dat de toegangsweg ongewijzigd verhard was met betondallen en dat de kiezelverhardingen op het terrein er ook nog waren.

Het onderzoek kende verschillende periodes van stilstand. De te lange duur kan deels wel aan de beklaagde worden toegeschreven, die herhaaldelijk aanstuurde op uitstel om te kunnen regulariseren, zelfs nog op de rechtszitting voor de eerste rechter. De advocaat van de beklaagde vroeg onder meer bij brief van 2 februari 2021 (stuk 302) haar toe te laten *“dit dossier te vervolledigen”* en het openbaar ministerie op de hoogte te stellen van de regularisatieaanvraag teneinde het dossier positief te kunnen aanvullen en afronden. Het is weliswaar de verantwoordelijkheid van de vervolgende instantie hiervoor lange tijd geduld te hebben betoond.

Artikel 21ter Voorafgaande Titel Wetboek van Strafvordering bepaalt dat indien de duur van de strafvervolging de redelijke termijn overschrijdt, de rechter veroordeling bij eenvoudige schuldigverklaring kan uitspreken of een straf kan uitspreken die lager kan zijn dan de wettelijke minimumstraf, of (sinds 28 april 2024) bij een zeer zware miskenning van de redelijke termijn, het verval van de strafvordering. Deze bepaling sluit een meer of minder vergaand rechtsherstel echter niet uit.

De overschrijding van de redelijke termijn in strafzaken was niet zo zwaarwichtig dat enkel het verval van de strafvordering kan worden uitgesproken. Het verstrijken van de tijd speelde wat betreft de gevolgen voor de erfgoedsite uiteindelijk enkel in de kaart van de beklaagde, gezien zij al die tijd van de inbreuken gebruik maakte. De veroordeling bij eenvoudige schuldigverklaring is evenmin sociaal aanvaardbaar, zoals ook het uitspreken van een straf lager dan de wettelijke minimumgeldboete dat niet is.

Onroerend goed als erfgoed heeft een belangrijke maatschappelijke waarde, onder meer omdat het getuige is van een fase of aspect van de bouwkunst en het inrichten van de leefomgeving. Het is van grote waarde voor de gemeenschap, als resultaat van eeuwen menselijke activiteit. Het is van belang deze erfgoedwaarden duurzaam te behouden en te beheren. Onroerend erfgoed in handen van private personen mag niet teloor gaan omwille van economische, strategische overwegingen.

Als rechtsherstel voor het overschrijden van de redelijke termijn in strafzaken, legt het hof een meetbaar lagere geldboete op dan wanneer er geen overschrijding zou geweest zijn, namelijk de helft van de normaal passende geldboete.

De beklaagde is een patrimoniumvennootschap met volgens de KBO-gegevens in het jaar 2022 een nettoboekwaarde van 5.028.215 euro, met een over te dragen verlies van 8.578.690 euro.

Om effectief te zijn en te beantwoorden aan de strafdoelen maatschappelijke afkeuring en herstel, moet een geldboete in verhouding zijn tot de financiële mogelijkheden van de schuldige. Het hof legt, na rekening te houden met het nodige rechtsherstel voor de overschrijding van de redelijke termijn, de hierna bepaalde geldboete op. Deze geldboete is te verhogen met 50 deciem, nu de bewezen feiten zich voor 1 januari 2017 situeren.

Een opschorting van de uitspraak van de veroordeling beantwoordt niet aan de vermelde strafdoelen en is niet passend. Niets wijst er op dat de opgelegde geldboete een declassering van de beklaagde veroorzaakt.

De geldboete moet effectief zijn om een voldoende waarschuwing in te houden. Het hof gaat dan ook niet in op de ondergeschikte vraag tot het gelasten van het uitstel van de tenuitvoerlegging van de straf.

7. De beklaagde is gehouden tot de kosten, gevallen in de beide aanleggen aan de zijde van het openbaar ministerie zoals hierna bepaald. Al deze kosten werden ondeelbaar veroorzaakt door voor haar bewezen verklaarde telastleggingen.

Als veroordeelde tot een correctionele hoofdstraf is de beklaagde gehouden tot het betalen van de bijdrage van 25 euro tot financiering van het bijzonder Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders (art. 29 van de wet van 1 augustus 1985 houdende fiscale en andere bepalingen). Deze bijdrage, die een eigen aard heeft en geen straf inhoudt, wordt vermeerderd met 70 deciem tot 200 euro, en dit ongeacht de datum van de bewezen verklaarde feiten.

Met toepassing van artikel 91 koninklijk besluit van 28 december 1950 houdende het algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken veroordeelt het hof de beklaagde

tot de vaste vergoeding voor de kostprijs van het verloop van de strafprocedure, die geïndexeerd 58,90 euro bedraagt. Met toepassing van diezelfde bepaling verhoogt het hof de kosten in hoger beroep met 10 %.

Met toepassing van artikel 4, § 3 en artikel 5, § 1 van de wet van 19 maart 2017 tot oprichting van een Begrotingsfonds voor de juridische tweedelijsbijstand, in werking getreden op 1 mei 2017 ingevolge artikel 6 van het koninklijk besluit van 26 april 2017 tot uitvoering van de wet van 19 maart 2017 tot oprichting van een Begrotingsfonds voor de juridische tweedelijsbijstand, veroordeelt het hof de beklaagde ook tot het betalen van een bijdrage aan het Begrotingsfonds voor de juridische tweedelijsbijstand, die sinds 1 oktober 2022 na indexatie 24 euro bedraagt.

8. Artikel 11.4.1 Onroerendergoeddecreet bepaalt:

“§ 1 Naast de straf beveelt de rechtbank op vordering van de inspecteur Onroerend Erfgoed het integrale herstel van de door het misdrijf veroorzaakte schade.

§ 2 Het integrale herstel strekt primair tot het feitelijke herstel in een originele, goede staat. Als het beschermde goed, het erfgoedlandschap, de archeologische site, het archeologisch ensemble, het archeologisch artefact of het in een vastgestelde inventaris opgenomen onroerend goed ingevolge het misdrijf geheel of gedeeltelijk vernietigd is, wordt de gehele of gedeeltelijke reconstructie bevolen, zo nodig op een andere locatie, gebruikmakend van historisch verantwoorde technieken, materialen en beplantingen.

In geval van gehele of gedeeltelijke reconstructie beveelt de rechtbank op vordering van de inspecteur Onroerend Erfgoed de betaling van een aanvullende vergoeding voor de schade die niettegenstaande de gehele of gedeeltelijke reconstructie blijvend is opgelopen door het algemeen belang ingevolge de vernietiging van erfgoedwaarden. De vordering van de inspecteur Onroerend Erfgoed bevat een met redenen omklede begroting van de schade.

De gehele of gedeeltelijke reconstructie, bedoeld in deze paragraaf, kan worden aangevuld met of zelfs vervangen worden door complementaire maatregelen, in de mate waarin deze dienstig zijn om het niveau van erfgoedwaarden, bestaande voor het plegen van het misdrijf, opnieuw te benaderen door de opwaardering van de resterende erfgoedwaarden.

§ 3 Als geen feitelijk herstel in een originele, goede staat mogelijk is en een gehele of gedeeltelijke reconstructie, al dan niet aangevuld met of vervangen door complementaire maatregelen, volgens het met redenen omklede oordeel van de inspecteur Onroerend Erfgoed evenmin mogelijk is of minstens niet opportuun is, beveelt de rechter een integraal herstel door de vergoeding van de schade die het algemeen belang heeft opgelopen door de vernietiging van erfgoedwaarden, zo nodig aangevuld met maatregelen die verdere schade moeten voorkomen, zoals de vrijwaring van een verstoorde archeologische zone door een archeologische opgraving of de staking van een schadeverwekkende activiteit.

De vordering van de inspecteur Onroerend Erfgoed bevat een met redenen omklede begroting van de schade. De Vlaamse Regering kan de nadere regels daarvoor bepalen.

§ 4 Als de herstellvordering strekt tot het feitelijke herstel in een originele, goede staat of een gehele of gedeeltelijke reconstructie, heeft de herstellvordering van de inspecteur Onroerend Erfgoed altijd voorrang op de herstellvordering van de stedenbouwkundige inspecteur of het college van burgemeester en schepenen op grond van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening van 15 mei 2009."

Artikel 11.4.1, §§ 2 en 3, Onroerenderfgoeddecreet van 12 juli 2013 bevat geen rangorde van herstelmaatregelen en laat de inspecteur onroerend erfgoed, die overigens anders dan bijvoorbeeld in de materie geregeld door de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening, de enig mogelijke herstellvorderende overheid is, een keuze van herstelmaatregelen toe. Dit houdt ook verband met de omstandigheid dat de onroerenderfgoedregelgeving anders dan bijvoorbeeld de regelgeving inzake ruimtelijke ordening, niet de vergunning als basis heeft maar steunt op de principiële verplichting erfgoedwaarden niet aan te tasten en in stand te houden.

De inspecteur onroerend erfgoed leidde bij brief van 19 augustus 2020 de herstellvordering in bij het parket. Het is niet vereist dat de herstellvordering in de dagvaarding wordt vermeld. Evenmin is vereist dat de inspecteur onroerend erfgoed in de procedure wordt betrokken of dat hij tussenkomt als partij. De inleiding van de herstellvordering zoals vermeld, noodzaakt de rechter zich over de herstellvordering uit te spreken. Dit vormt geen schending van de rechten van verdediging van de beklaagde. Op grond van het strafdossier kon de beklaagde kennis hebben van de herstellvordering.

De herstellvordering strekt tot het herstel in een originele, goede staat door het uitvoeren van werkzaamheden, namelijk:

- afbraak van de noodstal of openfrontstal;
- verwijderen van het grind en de betongrastegels uit de toegangsweg vanaf de
en heraanleg van de weg ofwel naar de oorspronkelijke toestand, namelijk een aardeweg uitgevoerd door het aanbrengen van een geogrid en 10 cm fundering, ofwel naar een toestand van regularisatie, een aardeweg, gefundeerd zoals hiervoor vermeld, met twee sporen betongrastegels (die mogen hergebruikt worden van de bestaande toegangsweg);
- centraal binnenerf: aanleg uitvoeren zoals principieel goedgekeurd door het agentschap onroerend erfgoed.

De herstellvordering geeft concreet weer wat moet uitgevoerd worden om het herstel te realiseren. De herstelmotivering is ingegeven en gemotiveerd vanuit de bekommernis voor het herstel in een goede, originele staat van het beschermde goed. De gevorderde herstelmaatregelen zijn wettig en ook redelijk.

Er is voldoende aangetoond, zoals hiervoor ook vermeld, dat op het ogenblik van de bescherming de toegangsweg niet werd ingericht met betondallen, dat de stal niet aanwezig was en dat er geen verharding met kiezel was over een oppervlakte van ongeveer 900 m². De beklaagde voert aan dat de frontstal inmiddels zou zijn afgebroken. Dit werd nog niet vastgesteld en er zijn geen andere stukken die aantonen dat de beweerde afbraak van de stal een volledige uitvoering van het herstel op dat vlak inhoudt.

Het overschrijden van de redelijke termijn in strafzaken heeft niet tot gevolg dat de herstellvordering niet meer zou kunnen worden opgelegd.

De omstandigheid dat in de herstellvordering een materiële vergissing werd begaan met betrekking tot de kadastrale gegevens, heeft niet tot gevolg dat de herstellvordering geen gevolg kan krijgen. Anders dan de beklaagde stelt, is wel duidelijk te bepalen op welk goed de herstellvordering slaat. In de aanhangig makende dagvaarding zijn de kadastrale gegevens overigens wel correct vermeld, zodat er geen twijfel kan bestaan over de identificering van de betrokken percelen. Er bestaat trouwens zekerheid over de onroerende goederen waarover het gaat, gelet op de overschrijving van de dagvaarding, hiervoor vermeld.

De eerste rechter verleende de beklaagde een redelijke termijn om het herstel uit te voeren.

De lange tijd sedert dewelke de beklaagde reeds kon overgaan tot het herstel in goede staat en de ruime termijn die haar hiertoe nog wordt verleend, brengen mee dat er geen reden is om bij toepassing van artikel 1385*bis*, laatste alinea, Gerechtelijk Wetboek nog een zekere termijn te bepalen waarna pas de dwangsom zal kunnen verbeuren.

Het hof bevestigt de beslissing van de eerste rechter over de herstellvordering, met dien verstande dat de termijn van een jaar geldt vanaf de dag waarop dit arrest is kracht van gewijsde gaat en dat de juiste kadastrale gegevens te vermelden zijn.

Dictum

Toegepaste wetsartikelen:

Het hof maakt toepassing van de hiervoor aangehaalde artikelen en van de artikelen:

- 211 en 211*bis* Wetboek van Strafvordering,
- 24 van de wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken,

Beslissing van het hof:

Het hof,
rechtsprekend op tegenspraak:

verklaart de beroepen ontvankelijk en er ten gronde over beslissend met eenparige stemmen:

bevestigt het beroepen vonnis in de beslissing tot het aanhouden van de burgerlijke belangen en in de beslissing over de herstellvordering, met dien verstande dat de termijn van een jaar geldt vanaf de dag waarop dit arrest is kracht van gewijsde gaat en dat de percelen waarop het herstel betrekking heeft, worden aangeduid met de volgende kadastrale gegevens:

wijzigt het beroepen vonnis voor zover bestreden voor het overige **als volgt**:

op strafgebied:

ontslaat de beklaagde van rechtsvervolging voor de telastlegging A2;

veroordeelt de beklaagde voor de bewezen telastleggingen A1, B en C samen tot een geldboete van 3.000 euro, verhoogd met 50 deciemmen tot 18.000 euro;

veroordeelt de beklaagde tot betaling van een bedrag van 25 euro, vermeerderd met 70 deciemmen en zo gebracht op 200 euro als bijdrage tot de financiering van het fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders;

veroordeelt de beklaagde tot betaling van een bedrag van 58,90 euro als vergoeding voor de kostprijs van het verloop van de strafprocedure;

veroordeelt de beklaagde tot betaling van een bijdrage van 24 euro aan het Begrotingsfonds voor de juridische tweedelijnsbijstand;

veroordeelt de beklaagde tot betaling van de kosten van de strafvordering, voor het openbaar ministerie begroot op 295,50 euro in eerste aanleg en 126,28 euro in beroep;

|

Kosten eerste aanleg: **€ 295,50**

Kosten beroep:

Afschrift vonnis:	€ 42,00
Afschriften akten HB:	€ 6,00
Opstelrecht ber.bekl.:	€ 35,00
Dagv. bekl.:	€ 31,80

€ 114,80

+ 10 % : € 11,48

Totaal : **€ 126,28**

Dit arrest is gewezen te Gent door het hof van beroep, tiende correctionele kamer,
samengesteld uit raadsheer als waarnemend kamervoorzitter, raadsheren

en in openbare rechtszitting van **20 september**

2024 uitgesproken door wnd. kamervoorzitter

in aanwezigheid van

advocaat-generaal, met bijstand van griffier